မာတိကာ

♦	စာရေးဆရာများနဲ့ အမှတ်တရ	၇
၁။	စမ်းစမ်းနွဲ့(သာယာဝတီ) နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၁၃
၂။	နွမ်ဂျာသိုင်းနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၂၅
၃။	ငြိမ်းကျော်နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၃၉
၄။	မစန္ဒာနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၅၅
၅။	ဝင်းမောင်ထွန်းနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၆၉
၆။	မင်းလူနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၈၁
၇။	ဒေါ်ခင်ဆွေဦးနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၉၅
၈။	မင်းသိခ်နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၁၀၇
၉။	မောင်ဝဏ္ဏနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၁၂၁
၁၀။	စိန်ခင်မောင်ရီနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၁၃၅
၁၁။	မလေးလုံနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၁၄၇
၁၂။	ဆရာကြီးဦးသုခနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၁၅၉
၁၃။	ဒေါ်ခင်နှင်းယုနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၁၇၅
၁၄။	မောင်သိန်းဆိုင်နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၁၈၇
၁၅။	မြနှောင်းညိုနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၁၉၉
၁၆။	နတ်နွယ်နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၂၀၉
၁၇။	ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်းနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၂၁၇
၁၈။	ကြူကြူသင်းနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၂၂၉
၁၉။	မောင်စွမ်းရည်နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၂၃၉
၂၀။	သုမောင်နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၂၅၁
၂၁။	ခင်မျိုးချစ်နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၂၆၁
၂၂။	ပါရဂူနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၂၇၃
၂၃။	မအေးလေးနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၂၈၅
၂၄။	စိန်လွင်လေးနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၂၉၇
၂၅။	ဇော်ဂျီ၊ မင်းသုဝဏ်နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၃၀၉

၂၆။	ထီလာစစ်သူနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၃၂၇
၂၇။	တက်တိုးနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၃၃၉
၂၈။	နေနွယ်ခင်မြင့်နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၃၅၁
၂၉။	ဒေါင်းနွယ်ဆွေနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၃၆၃
၃၀။	ကြည်မြနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၃၇၃
၃၁။	သာခုနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၃၈၇
၃၂။	ကြည်အောင်နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၄၀၃
၃၃။	တက္ကသိုလ်မြစိမ်းနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၄၁၉
၃၄။	သော်တာဆွေနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၄၂၅
၃၅။	နုနုရည်အင်းဝနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၄၃၃
၃၆။	တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း	၄၄၃

စာရေးဆရာများနဲ့ အမှတ်တရ

၁၉၈၁ ခုနှစ်မှာ ဆရာ ဦးမြလှိုင်က ပေဖူးလွှာ မဂ္ဂဇင်းကို ဒုတိယအကြိမ် ပြန်လည်ထုတ်ဝေရာမှာ ကျွန်တော့်ကိုလည်း တစ်တပ်တစ်အား ပါဝင်စေခဲ့ပါတယ်။ အင်တာဗျူးသန်တဲ့ ကျွန်တော့်ကို အင်တာဗျူးများ ရေးဖို့ တာဝန်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ပထမဆုံး အင်တာဗျူးဖြစ်တာကတော့ စတီရီယိုအဆိုကျော် ခင်မောင်တိုးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ကာလတုန်းက သပြေတေးမဂ္ဂဇင်းမှာ ကွယ်လွန်သူ ဆရာမောင်တည်ငြိမ်က အဆိုကျော်များနဲ့ အင်တာဗျူးနေချိန် ဖြစ်လို့ မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်နဲ့ တစ်အုပ် ကွဲပြားစေချင်တဲ့ ဆန္ဒကြောင့် ဆရာဦးမြလှိုင်က ကျွန်တော့်ကို စာရေးဆရာများနဲ့ အင်တာဗျူးလုပ်ပါလို့ လိုင်းခွဲပေးခဲ့ပါတယ်။ ပထမဆုံး အင်တာဗျူးဖို့ ရွေးချယ်ပေးခဲ့သူက ဆရာမ စမ်းစမ်းနွဲ့(သာယာဝတီ) ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီ ကာလတုန်းက ဆရာမ စမ်းစမ်းနွဲ့(သာယာဝတီ)က **ကမ္ဘာကြီးနဲ့ ကိုင်ပေါက်မယ်၊ ခေါက်ထီးကလေး မလုံ့တလုံ့** ဝတ္ထုများနဲ့ စာဖတ်သူများကြားမှာ ရေပန်းစားနေချိန် ဖြစ်ပါတယ်။ အသက်အရွယ်အားဖြင့် ကျွန်တော်နဲ့ မတိမ်းမယိမ်းဆိုပေမယ့် စာပေမှာတော့ သူ့ဝါက အများကြီး ရင့်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဆရာမကို အင်တာဗျူးနိုင်ဖို့ ကျွန်တော် စာတွေ အများကြီး ဖတ်ရပါတယ်။ အခုခေတ်လို ကက်ဆက် သေးသေးကလေးများ မပေါ်သေးတာကြောင့် အိမ်က ကက်ဆက်အကြီးကို မ,သွားပြီး တစ်ထိုင်တည်း မေး၊ တစ်ထိုင်တည်း ဖြေခဲ့ကြတာပါ။ ကျွန်တော့်အမေးများကို ဆရာမက စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဖြေကြားပေးခဲ့ပါတယ်။ ရေးပြီးရင် ပြန်ဖတ်ပါရစေလို့လည်း မတောင်းဆိုခဲ့ပါဘူး။

အဲဒီကအစ အယ်ဒီတာအဖွဲ့ ရွေးချယ်ပေးတဲ့ စာရေးဆရာကြီးများကို တစ်လတစ်ယောက် ကျွန်တော် ဆက်တိုက် အင်တာဗျူးခဲ့ပါတယ်။ မေးသမျှ ဆရာအားလုံးက တစ်ထိုင်တည်း ဖြေပေးကြတာကြောင့် အခုပြန်ဖတ်တဲ့အခါ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အမေး အဖြေများဟာ သက်ဝင်နေတဲ့အတွက် "ရေးဖြေ"မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိသာလှပါတယ်။ ဆရာများနဲ့ အင်တာဗျူးခဲ့တာ မနေ့တစ်နေ့ကလို စိတ်ထဲမှာ ထင်နေဆဲဖြစ်ပေမယ့် တကယ်တော့ နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကြာခဲ့ပါပြီ။ အင်တာဗျူးများကို ပေါင်းပြီး **ဝင်းငြိမ်နဲ့ စာရေးဆရာများ** ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ **အမှတ် ၁၊ ၂၊ ၃** ထွက်ခဲ့ပါသေးတယ်။ **အမှတ် ၄** ကို ပြင်ဆင်ပြီးခါမှ အဆင်မပြေတာကြောင့် မထုတ်ဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ ဒီစာအုပ်တွေအပြင် ဆရာမြသန်းတင့်နဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့တဲ့ **စားတောင်ကိုကျော်၍ မီးပင်လယ်ကို ဖြတ်ခဲ့သူနှင့် တွေ့ဆုံခြင်း**၊ ဆရာမောင်သာရရဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့တဲ့ **မောင်သာရရဲ့ မောင်သာရ**၊ ဆရာအောင်သင်းနဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့တဲ့ **လူကြမ်းမင်းသားနဲ့ တွေ့ဆုံခြင်း**တွေကတော့ လုံးချင်းများအဖြစ် ထွက်ခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဒီစာအုပ်တွေက ဒီကနေ့ စာဖတ်ပရိသတ်များလက်မှာ မရှိနိုင်တော့ပါဘူး။ ကျွန်တော့် လက်ထဲမှာလည်း စုံအောင် မရှိတော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် အမှတ် ၁၊ ၂၊ ၃ မှာ ပါခဲ့တာတွေရော၊ လုံးချင်း သီးခြားထွက်ခဲ့တာတွေရော စုပေါင်းပြီး ကုံကော်ဝတ်ရည် စာပေရဲ့ အစီအစဉ်နဲ့ ထုတ်ဝေဖို့ စီစဉ်ခဲ့တာပါ။ စာရေးဆရာ အင်တာဗျူးကို စတင်လမ်းဖောက်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်တာကြောင့် ဆရာများရဲ့ပုံများ ဖော်ပြတဲ့အခါ ပထမပိုင်းမှာ ရုပ်ရှင်မင်းသားများလို ဓာတ်ပုံဆရာ တက္ကသိုလ်အေးမြင့်က ရိုက်ကူးခဲ့ပါတယ်။ ရုပ်ချောတဲ့ ဆရာနွမ်ဂျာသိုင်းဆိုရင် ရန်ကုန်စက်မှုတက္ကသိုလ် ဝင်းထဲမှာ ပုံစံမျိုးစုံနဲ့ ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံခဲ့ရပါတယ်။ ဆရာမဒေါ်ခင်ဆွေဦး အင်တာဗျူးလုပ်တော့ နောက်ခံမှာ ဆရာမရဲ့ ဖခင်ကြီးဖြစ်သူ ဆရာကြီးမဟာဆွေရဲ့ ပန်းချီကားကြီးပါအောင် ရွှေ့ကြ ပြောင်းကြ လုပ်ပြီး ရိုက်ခဲ့ရပြန်ပါတယ်။

ဆရာမင်းသိခ်ကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းက နေအိမ်မှာ အင်တာဗျူးသွားလုပ်တော့ ဆရာက ပေဖူးလွှာမှာ **ပြည်တော်ဝင် စနေမောင်မောင်** ဆိုတဲ့ အခန်းဆက် ဝတ္ထုရှည် ရေးနေတဲ့ကာလ ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာက အင်တာဗျူးမစခင် ကျွန်တော်နဲ့ တက္ကသိုလ်အေးမြင့်ကို ဧည့်ခန်းပေးပါတယ်။ ပထမဆုံး ကျွန်တော့်လက်ဝါးပုံ စာရွက်ပေါ်မှာ အလွတ်ချဆွဲလိုက်ပြီး ဒီနေရာမှာ ဒီလမ်းကြောင်းရှိရမယ် စသဖြင့် ကျွန်တော့် လက်ဝါးပြင်ပေါ်မှာရှိမယ့် လက္ခဏာများကို အရင်ရေးဆွဲပါတယ်။ ပြီးတော့မှ လက်ဝါးကို ပေါင်ဒါဖြူးလိုက်ပြီး သူဆွဲထားတဲ့ပုံထဲက လက္ခဏာလမ်းကြောင်းများနဲ့ တိုက်ပြပါတယ်။ ဆရာ့ပညာကို လေးစားခဲ့ရပါတယ်။ ဆရာစိန်ခင်မောင်ရီကတော့ ကျွန်တော် နေတဲ့ အောက်ပုဇွန်တောင်က တိုက်ခန်း

မှာ လိုက်ပြီး အင်တာဗျူး ဖြေပေးပါတယ်။ အဲဒီကာလတုန်းက ဆရာက ရုပ်ရှင်ဇာတ်ညွှန်းရေးများ လက်သံပြောင်နေချိန် ဖြစ်ပါတယ်။ အကယ်ဒမီဆုရဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့လည်း ထဲထဲဝင်ဝင် ရေးသားသူ ဖြစ်တာကြောင့် အင်တာဗျူးပြီးချိန်မှာ ကျွန်တော့်စာအုပ်စင်က လျှို့ဝှက်သည်းဖို စာရေးဆရာ၊ ဒါရိုက်တာကြီး ဟစ်ချ်ကော့ရဲ့ လက်ရွေးစင်ဝတ္ထုတို စာအုပ်ကို ယူပြီး ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ဆရာ မြည်းကြည့်ပါလို့ ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဝတ္ထုနာမည်က **Death Is A Dream** ဖြစ်ပါတယ်။ ပထမစာမျက်နှာ ဖတ်ပြီးချိန်မှာပဲ ဆရာက 'ဟာ… ဒါ ဆောင်းအိမ်မက်ပဲ' လို့ အသံထွက်လာပါတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ဦးဝင်းဦးက ဤသည်မှာ ဝတ္ထုထဲကအတိုင်း ရိုက်သွားတာပါ။ အဲဒီတုန်းက နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်များ မြန်မာမှုပြုပြီးရိုက်ရင် အကယ်ဒမီ မပေးဘူးဆိုတဲ့မူ ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဆရာကို ကျွန်တော်က ဒီဝတ္ထု ပြလိုက်တာပါ။

ဆရာကြီးဦးသုခရဲ့ ဆုံခဲ့ရတဲ့ အင်တာဗျူးကတော့ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မေ့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော် အင်တာဗျူးသွားတဲ့ ဆရာဦးသုခ အိမ်ကို ကွယ်လွန်သူ ပေဖူးလွှာမဂ္ဂဇင်း တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ (နောင်မှာ မဟေသီမဂ္ဂဇင်း တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ) ဦးခင်မောင်မြင့်လည်း လိုက်ပါခဲ့ပါတယ်။ ဆရာ ဦးသုခ ဖြေခဲ့တဲ့ အမေ အကြောင်းမှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး မျက်ရည်ပေါက်ပေါက် ကျခဲ့ကြရပါတယ်။

ပေဖူးလွှာအတွက် ဆရာမကြီးဒေါ်ခင်နှင်းယုကို အင်တာဗျူးပါ ဆိုတော့ ကျွန်တော် တော်တော်ပျော်သွားပါတယ်။ ဆရာမကြီးရဲ့ စာများကို တရှိုက်မက်မက် ဖတ်ခဲ့သူ ဖြစ်တာကြောင့် မေးမယ်ဆိုရင် မေးစရာတွေ အများကြီးပါပဲ။ အဲဒီကာလတုန်းက ဆရာမကြီးက ပြည်ထောင်စုလမ်း(ကုက္ကိုင်းရေကူးကန်အနီး)မှာ တိုက်ကြီးတစ်လုံးထဲ ခွေးတစ်ကောင်နဲ့ တစ်ယောက်တည်း နေတဲ့ကာလ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျန်းမာရေးကလည်း မကောင်းတာကြောင့် စာမရေးတော့ဘဲ စိတ်ဓာတ်တွေလည်း ကျဆင်းနေပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ အင်တာဗျူးပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာတော့ စာရေးဖို့ စိတ်အားထက်သန်လာပြီး ပေဖူးလွှာအတွက် **၁၅၀၀ ညများ၏ အိပ်မက်များ** ဆိုတဲ့ မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်ကို ပထမဆုံး ပြန်ရေးဖြစ်ပါတယ်။ ဒေါ်ခင်နှင်းယုနဲ့ ကျွန်တော် သားအမိလို ခင်တွယ်သွားခဲ့ကြတာ စုမေရဲ့ နောက်ဆုံးထွက်သက်အထိပါပဲ။

မှတ်မှတ်ရရ နောက်တစ်ယောက်ကတော့ ဆရာမကြီး ဒေါ်ခင်မျိုးချစ်ပါ။ ဆရာမကြီးကို အင်တာဗျူးရမယ်ဆိုတော့ ဆရာမ ပင်တိုင်ရေးနေတဲ့ သောင်းပြောင်းထွေလာက ဆောင်းပါးတွေကို အများဆုံး ဖတ်ခဲ့ပါတယ်။ ဆောင်းပါးတိုင်းမှာ အင်္ဂလိပ်ဝေါဟာရများ ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကြွယ်ဝပုံကို ရေးသားပြီး မြန်မာလို မပြန်ရက်ကြောင်း ရေးသားခြင်းက ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ စလုံးစခု ဖြစ်စေခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အင်တာဗျူးကြချိန် နောက်ဆုံး

မေးခွန်းအနေနဲ့ အဲဒီလိုရေးသားခြင်းဟာ မြန်မာဝေါဟာရများက အင်္ဂလိပ်ဝေါဟာရများလို မပီပြင်လို့လားဆိုတဲ့ သဘောမျိုး ကျွန်တော် မေးချလိုက်ပါတယ်။ ဆရာမကြီး ဒေါသဖြစ်ပြီး ဆွေ့ဆွေ့ခုန်ပါတော့တယ်။ 'မင်းနဲ့ ငါ ဘယ်ရတုကို ပြိုင်ရွတ်မလဲ'လို့ စိန်ခေါ်တဲ့အဆင့်ကို ရောက်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီမေးခွန်းကို မေးလိုက်ရင် ဒီလိုပဲ ဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ တွက်ထားပြီးသား ဖြစ်လို့ မတုန်လှုပ်ခဲ့ပါဘူး။ မဂ္ဂဇင်း ထွက်လာပြန်တော့လည်း အယ်ဒီတာအဖွဲ့က အစြည့်ပုံများအဖြစ် ပန်းချီမှုတ်သုန်ကို ကာယ်ရီကေးချာ ဆွဲခိုင်းပြီး ထည့်ခဲ့တာကို ဆရာမကြီး တွေ့တော့ စာအုပ်သွားပေးတဲ့ ကျွန်တော့်ကို 'မင်းတို့က ငါ့ကို စုန်းမလို့ ဆိုလိုချင်တာလား'လို့ ဝေါက်ပြီး မဂ္ဂဇင်းကို ပစ်လိုက်တာကြောင့် ကျွန်တော် လစ်ခဲ့ရပါတယ်။ အခုနေ ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ ကိုယ့်အသွားအရွယ်လောက်ကို ဒေါသဖြစ်အောင် ဖန်တီးခဲ့တာ အပြစ်ရှိသလို ခံစားရပါတယ်။ ၂၀၁၁ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ခရီးစဉ်မှာ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမှာ နေထိုင်တဲ့ ဆရာမကြီး ဒေါ်ခင်မျိုးချစ်ရဲ့မြေး ကိုမောင်မောင်ဝင်းနဲ့ တွေ့ခဲ့ပါတယ်။ ဒီအကြောင်း ပြောပြတော့ ကိုဝင်းက အင်တာဗျူးမေးနေစဉ်တုန်းက အနားမှာ သူ ရှိတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ဆရာကြီးဇော်ဂျီနဲ့ ဆရာကြီးမင်းသုဝဏ်တို့ကို မေးရမယ့် အလှည့်မှာတော့ ဘယ်သူ့ကို အရင်ဦးစားပေးမလဲ စဉ်းစားရခက်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဆရာကြီးနှစ်ယောက်ကို တစ်နေရာတည်းမှာ ဆုံပြီး မေးခွန်းတစ်ခုတည်းကို ကိုယ့်အမြင်နဲ့ ကိုယ် နှစ်ယောက်ဖြေတဲ့ အင်တာဗျူးလုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ဆရာကြီးမင်းသုဝဏ်ရဲ့ ဦးထွန်းလင်းလမ်း နေအိမ်မှာ လုပ်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော့် ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ မေးခွန်းတစ်ခုအပေါ်မှာ ခြားနားတဲ့အမြင် နှစ်ခု ပေါ်လာရင် စာဖတ်ပရိသတ်အတွက် အမြတ်ထွက်မယ်လို့ တွက်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ အဖြေအများစုက တစ်သဘောတည်း ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီအင်တာဗျူးဟာ ကျွန်တော့်အတွက် ထူးခြားတဲ့ အင်တာဗျူးတစ်ခုပါပဲ။ ဆရာကြီးဦးတက်တိုး အလှည့်မှာတော့ ရိုက်သွားတဲ့ ဓာတ်ပုံကို အယ်ဒီတာအဖွဲ့က ပန်းချီဆရာကြီး ဦးစံတိုးထံမှာ ပုံတူရေးဆွဲဖို့ တာဝန်ပေးခဲ့ပြီး ဖော်ပြခဲ့ပါတယ်။ ပုံက တူလွန်း ကောင်းလွန်းတဲ့အတွက် ဆရာကြီး အမှတ်တရ သိမ်းနိုင်အောင် မေတ္တာလက်ဆောင်စာအုပ်နဲ့အတူ ပန်းချီပုံကို လက်ဆောင်ပေးတော့ ဆရာကြီးက စိတ်ဆိုးပါတယ်။ "ဒီမှာ ကြည့်စမ်း၊ ငါ့သွားတစ်ချောင်းမှ မကျိုးဘူး၊ မင်းတို့ပုံမှာ သွားကျိုးနေတယ်"လို့ ဆိုပါတယ်။ အမှန်ကတော့ ဆရာကြီးရဲ့ ရှေ့သွားတစ်ချောင်းမှာ စိုက်ထားတဲ့ ငွေသွားက ဖလက်ရှ် ထိပြီး ကပ်ရက်ကသွား မည်းသွားပါတယ်။ ဆရာစံတိုးကလည်း ဓာတ်ပုံထဲကအတိုင်း ရေးထားတာကြောင့် သွားကျိုးသလို ဖြစ်သွားတာပါ။ ပန်းချီကားကို ဆွဲဆုတ်မယ်လုပ်လို့ တောင်းတောင်းပန်ပန်နဲ့ ကျွန်တော် ပြန်ယူခဲ့ရပါတယ်။

ပေဖူးလွှာ အင်တာဗျူးမှာ ဆရာသာခုနဲ့အတူ သား သုံးယောက်လည်း ပါဝင်ခဲ့

ပါတယ်။ အယ်ဒီတာအဖွဲ့ရဲ့ သတ်မှတ်ချက်က ဘယ်စာရေးဆရာကိုမှ လဆက် မဖော်ပြဘဲ လပြတ် ဖြစ်စေရမယ်လို့ သတ်မှတ်ထားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာသာခုအလှည့်မှာ စာပေရော၊ ရုပ်ရှင်ပါ မေးမြန်းတာဖြစ်တဲ့အတွက် တစ်လတည်းနဲ့ မပြတ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် စာတည်းအဖွဲ့က မူကို ပြင်ပြီး နှစ်လဆက်တိုက် ထည့်ပေးခဲ့ပါတယ်။ အမျိုးသားစာပေဆုကို **နောက်တိုး** ဝတ္ထုနဲ့ ဆွတ်ခူးခဲ့တဲ့ ဆရာမ တက္ကသိုလ်မြစိမ်းနဲ့ အင်တာဗျူးမှာလည်း အမှတ်တရပါပဲ။ ကျွန်တော် ပြင်ဆင်သွားတဲ့ မေးခွန်းတချို့ကို ဆရာမက "ဒီမေးခွန်းကို ကျွန်မ မဖြေနိုင်ဘူး"လို့ ငြင်းပါတယ်။ ဒီအခါ ကျွန်တော်ကလည်း ပြန်ချရေးတဲ့အခါ မေးခွန်းကို ရေးပြီး ဆရာမ အဖြေကိုလည်း ဒီမေးခွန်းကို ကျွန်မ မဖြေနိုင်ဘူးလို့ ထည့်ရေးခဲ့ပါတယ်။ စာတည်းချုပ် ဦးမြလှိုင်ကလည်း ခွင့်ပြုတာကြောင့် အဲဒီအတိုင်း ပါခဲ့ပါတယ်။ **နောက်တိုး** ဝတ္ထုမှာ စိန်ဗေဒါကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရေးထားတာ ပါပါတယ်။ စိန်ဗေဒါရဲ့ ဇာတိက လူထုဒေါ်အမာ ရေးတဲ့ စိန်ဗေဒါ အကြောင်း စာအုပ်ထဲက ဇာတိနဲ့ ကွဲပြားနေပါတယ်။ ဒီမေးခွန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နောင်မှာ အမေမာက "မင်း အင်တာဗျူးတွေမှာ အဲဒီလို တိုက်မေးတာတွေ မမေးသင့်ဘူး"လို့ ဆိုခဲ့ဖူးပါတယ်။

ဆရာသော်တာဆွေရဲ့ အင်တာဗျူးကတော့ ခပ်မြူးမြူး၊ ခပ်ရွှင်ရွှင် ဖြစ်တာကြောင့် ပျော်စရာကောင်းခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် အမေးချင်ဆုံး ဆရာ တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်ကို မေးရမယ့် အလှည့်မှာတော့ ဆရာဦးမြလှိုင်က သူ နေထိုင်ရာ ရန်ကင်း တိုက်ခန်းကို ချိန်းပါတယ်။ ဆရာဘုန်းနိုင်က အဲဒီတိုက် အောက်ဆုံးထပ်မှာ တည်းခိုလို့ပါပဲ။ နောက်တစ်ကြောင်းကတော့ ဆရာတက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ကျွန်တော် ပေါက်ကရမေးလိုက်မှာ စိုးရိမ်တာလည်း ပါပါတယ်။ ဆရာနဲ့ ကျွန်တော် အမေးအဖြေ လုပ်နေကြချိန်မှာ ဆရာဦးမြလှိုင်က ပက်လက်ကုလားထိုင် တစ်ခုမှာ ထိုင်ရင်း ပုတီးစိပ်နေပါတယ်။ တစ်ခုမှ ဝင်မပြောပါဘူး။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ရှေ့မှာ မေးနေရတော့ ခါတိုင်းလို မလွတ်လပ်ဘူး။ စိတ်ကျဉ်းကျပ်နေတယ်။ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ကို တစ်ကြိမ်သာ ဆုံခွင့်ရမှာ ဖြစ်တဲ့အတွက် ရင်ထဲမှာ ကလိကလိနဲ့ မေးချင်နေတဲ့ မေးခွန်းတစ်ခုကို ချိန်ဆနေရပါတယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ဆိုပြီး မေးပစ်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်မေးခွန်း ကြားတော့ ဆရာ ဦးမြလှိုင်က မျက်လုံးတစ်ချက် လှန်ကြည့်လိုက်ပြီး လက်ထဲက ပုတီးကို ကုလားထိုင်လက်တန်းမှာ ဖွပ်ကာ ဘုရားခန်းထဲ ဝင်သွားလိုက်တာ ဆရာဘုန်းနိုင် ပြန်ဆင်းသွားတဲ့အထိ ထွက်မလာတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော့် မေးခွန်းကို ဆရာတက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်နဲ့ အင်တာဗျူးမှာ ဖတ်ကြည့်ပါ။

အမှန်ကတော့ ကုံကော်ဝတ်ရည်စာပေနဲ့ ကျွန်တော် မူလရည်ရွယ်ထားတဲ့အတိုင်း တစ်စုတစ်ပေါင်းတည်း ထုတ်ဖို့ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ စာမျက်နှာ များပြီး တန်ဖိုးကြီးသွားရင် စာဖတ်ပရိသတ်လက်ထဲ လွယ်လွယ်ကူကူ မရောက်မှာစိုးတာကြောင့် နှစ်ပိုင်း ပိုင်းလိုက်ကြပါတယ်။

ပေဖူးလွှာမှာ မေးခဲ့တဲ့ အစီအစဉ်အတိုင်း ဖော်ပြထားပါတယ်။ ဒီစာအုပ်မှာ ဖော်ပြတဲ့ အမေးအဖြေများဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၃၀ လောက်က အမေးအဖြေတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ **ဝင်းငြိမ်းနှင့် စာရေးဆရာများ-၁** ထုတ်ဝေစဉ်ကာလတုန်းက ဆရာချစ်ဦးညိုက အင်တာဗျူး အဆောင်းကို ဖော်ပြတဲ့အတွက် စိတ်မကြည်မလင် ကောဆိုခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီတစ်ကြိမ် စုစည်းရာမှာ ဆရာချစ်ဦးညိုရဲ့ အင်တာဗျူးကိုတော့ ချန်လှပ်ထားခဲ့ပါတယ်။

စာပေလောကမှာ လမ်းသစ်တစ်ခုကို ဖောက်ပေးခဲ့တဲ့ ဆရာဦးမြလှိုင်နဲ့ ကျွန်တော် မေးသမျှ ဖြေကြားပေးခဲ့ကြတဲ့ စာရေးဆရာကြီးများ၊ လစဉ် စောင့်ဆိုင်းဖတ်ရှုအားပေးခဲ့ကြတဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်များ အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

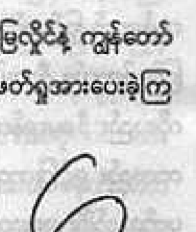

(ဝင်းငြိမ်း)